

A szép gyerekkorokról nem sok mindent lehet mesélni. Nem törtem el semmim, nem váltak el a szüleim, megtanultam úszni, voltak háziállataink, telerajzoltuk krétával nyáron az aszfaltot, ebihalakat kapdostunk. Az utcabéli fiúk leszedték a napozó gyíkok farkát, rózsaszín biciklink volt és van azóta is, két házzal arrébb volt egy játszótér, ahova gördeszkázni jártak a nagyok, vagy erősen sütött a nap, vagy hófal állt a kertben. Oviban madár akartam lenni, felcibáltam egy kosarat a legmagasabb fára, három képzeletbeli barát fölött rendelkeztem, és az egyiket valamiféle ördögnek képzeltem el. Eldöntöttem zeneoviban, hogy meg fogok tanulni gitározni. Iskolakezdés előtti nyáron észrevette nagyapám, hogy megtanultam olvasni, Torockón egy kút szélén ültem, és hangosan soroltam az autók rendszámát. Elfordulva sirdogáltam, amikor eladták a nyulainkat, vagy kivágták a fűzfát a kertben. Titkos egyesületeket alapítottunk a barátnőimmal, a nővéremmel újságokat gyártottunk. A húgom születésekor két hétig kizárólag Cheerost ettem, zöld volt a kórház és nagyon hangos a gyerek. Negyedikben én is szemüveges lettem, egy fiú, akit nem is igazán kedveltem, megdicsért, amit leírtam a naplómbe, a nővérem körbemutatta a barátnőinek, hogy biztosan halálosan szerelmes vagyok az illetőbe. Titkokat akartam, de nem volt mit szégyellnem igazán. Egyszer foltot égettem a takarómba, mert olvasás közben nem vettem észre, hogy hozzáér a túlmelegedett villanykörte.

te jó ég úgy éltünk mint a Kisasszonyokban utálnék egy ilyen gyerekekkel találkozni

Miután Apa kikapcsolta a nappaliban a focimeccset, nehezen tudtam elaludni, rosszuléltig feküdtem és forgolódtam a félhomályban, gondolkodtam, hogy egyszer biztosan elkezdek írni, de mikor és miről mikor és miről mikor és miről míg hajnalban járnunk kezdtek a tehervonatok, és a vércse vijjogni az ablakom alatt, akkor tudtam elaludni csak.

jaj de szépek vagytok ti hárman lányok hát szoknyában jöttetek örül a szűzanya így virágvasárnap milyen szép a nővéred mint egy csinált baba nahát neked meg milyen... karakteres arcod van apátoknak vadászpuskával kell majd a fiúkat elzavarni bizony jaj mi lesz itt

Egy vitára emlékszem, amit magamhoz híven túlreagáltam a családom szerint, a szüleim üvegeket dobáltak a pincében, legalábbis annak képzeltem a csörömpölést, az emeletes ágyon kuporogva vártam, hogy vége legyen. Sétálni indultam annak ellenére, hogy este volt, és a szomszéd utcában lakó nagynéném talált meg. Kifakadtam neki arról, hogy biztosan el fognak válni, és nem tudom, mi lesz. Pár órával később értem jött Anya, lecseszett, hogy szoktak vitázni az emberek, és nem fognak elválni, a húgom és a nővérem pedig büszkélkedett, hogy Apa cukrászdába vitte őket.

Hetedik nyarán írtak dalt a fenekemről, de már régebben rám csavarodott az érzés, hogy látványosá váltam, hogy van combom, és látszik, hogy szemmel kibeleznek, hogy hiába Szent Johanna a védőszentem, hiába verem össze a fiúkat, akik hozzám érnek, itt fekszem kiterítve, mindig lesz testem.

fejezd már be nem bámul téged senki ne nézz már rájuk ilyen csúnyán mosolyogj a vizsgáztatókra nyisd ki a szádat érthetően válaszolj húzd már ki magad hát hátba kell verni téged hogy normálisan megállj

Életemben először akkor lázadtam véletlenül, amikor a gimis fiókatáborban külön asztala volt a szervező végzősöknél, amit nem tudtam felfogni, és csak csúsztattam a tálcámat végig az asztalon, hátha a következő széknel már vége a territóriumuknak. Micsoda szívatás, névkártyát kell hordani, meg felmondani az egész Himnuszt. Az első gyanús jel az volt, hogy nem tanultuk az Iliászt. Helyette megnéztük az Odüsszeia filmváltozatát, és ki is voltak pipálva a görögök. Naponta 100 német szót adtak fel, ha kettőt nem tudsz, egyest kapsz, vagy hat

röplabdaérintést produkálsz, vagy egyest kapsz. Szánalmas. Ez valami katonás bajtársiasságot ébreszthetett volna bennünk, de engem egyáltalán nem motivált. Egyszer fel kellett mondanunk németül a Hiszekegyet, mintha bármi hasznunkra válhatott volna Bécsben, kávét vehettem volna ezzel a tudással, vagy lerázhatok vele szcientológiasokat. A fizikatanár (anyámék szerint alkesz) minden lányt Zsuzsinak hívott, de a fiúk és az „okosak” nevét egytől egyig megtanulta. „Ezért kár volt papírt adnom”, mondta egy különösen üres dolgozatomra. Bealudtam egyházi éneken, fizikán, történelemórákra egyáltalán nem is emlékszem, biológián valami ásványok fotóit nézegettük, holott a folyosó tele volt országszerte gyűjtött és adományozott értékes kövekkel. Az osztályfőnököm szerint csak színezgettem a kockákat a rácsos füzetben. Külön tartották a fiúknak és lányoknak a tesit, (őszinte röhöghetnékem volt, amikor közös iskola körüli futásoknál elképedve néztük egymást) egyenpólót felvenni, hogy van egyáltalán pénz ekkora tornatermekre. A tanárok unva olvasták fel hétfőnként az ígerészetet, és pontosan lehetett tudni, melyik diák melyik lelkész rokona. Olyan előnytelen volt az ünnepekre kötelező egyenruha, hogy a közeli plázában csak a szoknyát voltunk hajlandóak hordani, és az utolsó pillanatban vettük át a felsőrészét. Azóta eladtam az egészet, a nadrágrészét pedig megégettem vasalóval – véletlenül. Soha többé nem akartam látni. Egy ponton rájöttem, hogy nem akarok itt érettségizni.

Az énekeskönyv lapjai szanaszét voltak firkálva, lehetett benne találni „Top 10 leghelyesebb fiú” listát, figyelmeztetéseket (ne gyere nyelvi előkészítőre – már késő, tesó), dalszövegeket (akkoriban Szabó Balázs Bandájától népszerű volt a Bájoló, a legtöbb lány megosztotta egy naplementés kép kíséretében), egyszer Rimbaud-versnél nyitottam ki.

„Júniuséj! Tizenhét év!... A szív ragyog

részegen. Szesz a vér, forrón fejedbe árad.

Kábulatban beszélsz és érzed, hogy a csók

úgy piheg ajkadon, akár egy kicsi állat.”

Ez a fehér lap börtönfal volt.

sajnálom nagyon sajnálom de nem tudok segíteni túl sok hiányosságod van ezt a tempót sajnos nem tudjuk tartani akkor heti kétszer is kéne órát tartani és sajnos az lehetetlen túl sok hiányossága van még általános iskolából és azt mindenképpen be kellene pótolni milyen tanárai voltak hiányosságaid vannak így nagyon nehéz lesz leérettségizni de megteszünk mindent átvesszük az órai anyagokat de hát olyan fáradt mindig szegény kislány itt alszik el a kockás füzet fölött mit csinál éjszaka minek jár két helyre zeneiskolába tán valami rossz társaságba keveredett ja csak sokat olvas hát rendben de akkor meg fog bukni nagyon figyelj oda mikor ezt a képletet írod fel ne hagyj ki hiányosságai vannak nagyon sok

Összesen négy matektanárhoz jártam. Ezúton is elnézésüket kérem.

Októberben simán kimentem egy szál pólóban (a német cserediáklány mondta, hogy mindenképp vegyem meg a Pull&Bear férfírészlegéről, mintha bárkit érdekelt volna rajtam kívül a pólóm neme), a nyáron szerzett szerelmem eladta a márkás tornazsákját speedért, és Szilveszterkor a kezemet fogva énekelt egy Kurt Cobain dalt, fulladoztam reggelente a buszon, zöldteát ittam egész nap és alig ettem valamit, szombat reggel becsámborogtam a zeneiskolába reggel nyolckor, mire közölték velem, hogy ma nincs is próba. Sosem vigyáztam magamra.

Anyám a szülőin sokkot kapott, hogy a kivetített táblázatban, amely az osztály jegyeit tartalmazza, pirosan világítanak az egyeseim, így mindenki megtudhatta, hogy bukok fizikából és matekból is. Végül ez volt a fő indok, amiért elvittek, mert soha nem fogom tudni

megmagyarázni, ami abban a fél évben történt velem. Az alagsori mosdóban bögttem öt percig, amikor Anya felhívott, hogy új iskolát talált nekem, becsengettek, bementem informatikaórára, nem tudtam, mit hazudjak, de még olyan is vigasztalt, akivel nem voltam jóban. Bukás lettem, inkább le is lépek. Falhoz vágtam a tolltartómat.

A második legelső gimis napom után befalaztam magam a szobámba takarókkal, a Kiscsillagtól hallgattam a Nálad tényleg-et, Google Mapsen néztem az utat, és amikor megkérdezték, milyenek az új osztálytársak, annyit mondtam, hogy látszik, hogy nem olvasnak.

na szép iskolát váltasz erre kitör egy világvjárvány de nemár éppen kezdtek jól menni a dolgaid ez a négyes fizikából meg hogy beszélgetett veled a törtanár látod nem is lesz ez rossz

Levél az osztályfőnökömnek, 2020 május

A régi osztálytársaimmal, onnan közeli barátaimmal sokat beszéltem az utóbbi időben videóchaten, öt-hat órát. Nagyon elkezdett hiányozni Debrecen, a régi iskola, a régi osztály, az az időszak. Szinte naponta eszembe jut, hogy biztos, hogy jó döntés volt-e az iskolaváltás, mi lett volna, ha maradok. Többnyire ezen töprengök. Miért vagyok itt, mindent rosszul csinállok továbbra is, és semmi sem úgy alakult, ahogy terveztem. Mi lesz jövőre (azaz szeptembertől), amikor mindenki tovább fog lépni, új órarendjük lesz, már nem tudok majd az új dolgaikról, ki leszek hagyva a dolgokból (bár ennek így kell lennie), nem tudunk majd találkozni, én meg kezdhetek magammal akármit. Sokszor nekik bizonygatom, hogy márpedig jó, hogy eljöttem onnan, de igazából magamat győzködöm. Csak akkor van jobb kedvem, ha elvonulok, és magamnak rendezem ezeket a gondolatokat, írok, de ezt egyből „szenvetésnek” tudja be a családom, hogy biztos unalmamban nem tudok mást csinálni. Kaptam egy olyan megjegyzést is, hogy „én szúrtam el ott mindent”, ami nagyon megbántott...

Rideg vagy, a többiek azt mondták rád – adta ki rám az ítéletet később az akkori szerelmem, nem tudtam lenyűgözni őt és a 4-5 évvel idősebb zenész haverjait, nem tudtam mit mondani nekik; a backstageben Kemény Zsófi azt kívánta, hogy rohadjak meg, amiért ilyen fiatal vagyok. 17 éves voltam.

gyónom a mindenható istennek és neked lelki atyám, hogy legutóbbi gyónásom óta ezeket a bűnöket követtem el: rideg piccsa voltam; ordítottam az anyámmal, mert azt mondta, direkt bukok meg az új gimimben is és hogy kultúrsznob vagyok; paráználkodtam; beestem egy kocsi alá biciklivel részegen; kimentem óráról, mert lecseszett igazolatlan miatt az új osztályfőnököm, több bűnömre nem emlékszem

Mozi után Apa jött értünk (a Babylon több, mint háromórás film, lekéstük a buszt, ki gondolta volna), várakozás közben az idióta gyerekkori játékainkról beszéltünk, idéztünk a közösen nézett filmekből. A benzinkúton jobb oldalra kellett mennünk, és balra fordult a kocsival. Balra fordult, és majdnem belementünk az előttünk álló autóba. Azt hittük, ivott, hajtogatta, hogy nem. Tankolás után csendben ültünk hazáig, zokogni volt kedvem. Kihívtuk a mentőket.

Kávét iszunk a hullazsákok mellett, nem akarok sírni, mert Apa nem halt meg, csak most nem tud beszélni. Sajnálom azokat, akiknek tényleg van okuk zokogni. -Mi lett az én erős öcsémme? -néz rám a nagynéném a parkolóban, soha nem vágta más a hajunkat rajta kívül, nem is engedném. Apát borotválja a csempés szobában, beborítják a mosdókagylót az ősz pihék, mint hamu egy hókupacot. Újságokat viszünk neki, mert mást sosem olvas. De nem érdekli most a világ. Hiányoznak neki a fák, meg a fekete kutyánk. Kivisszük sétálni a kórház

köré, mintha a kutya is velünk lenne. Mondanék sok mindent, de nem tudom, miről kell ilyenkor beszélni. Emelje föl a jobb kezét. Emelje föl a bal kezét. Nyissa ki a száját. Nézzen felfelé. Már röhögünk a vizsgálatokon. Azt mondja, nem hagyják aludni éjszaka, mindig bemennek lemérni valamit, nappal meg a rokonok hívogatják. Sosem veszi fel a telefonját, most azért muszáj, már nem szoktunk imádkozni, most azért muszáj.

hallom mi történt édesapáddal nagyon sajnálom figyelj mi lesz szerinted az irodalomtézében szerintem nem is vettük amúgy Arthur Millert ki ez a csávó

Szerintem senki sem gondolkodik ezen – mondta az iskolapszichológus, amikor felvázoltam neki, hogy itt sem érzem sikeresnek magam, hiszen mi lenne velem mondjuk egy budai gimnáziumban, labdába sem rúghatnék, itt meg kapom az ötösöket, szóval tudom, hogy a jegyek semmit sem érnek, és csak az előző iskolám verte belém, hogy azon múlik az értékem, de akkor is, hát azért nem mindegy, össze lehetne hasonlítani. De ne hasonlítsd össze, mert más beállítottságú vagy, és ez az intézmény hibája, hogy nem ismerte fel, senki sem gondolkodik ezen.

A szalagavatón remegő lábakkal, de felolvastam a köszönőbeszédet, nem ejtett el a táncpárom, egy kört sem kellett fizetnem, és a bál végén sültkrumplit dobáltunk egymás szájába. Életem egyik legszebb estéje volt, és örültem, hogy itt fogok leérettségizni.

„Eltelt ismét egy kis darab élet,

rebben a percmutató.

Soha semmi se lesz már úgy, ahogyan volt,

hat könnyörtelenül a centrifugális erő,

vége a barátságoknak, szerelemnek, és ó jaj,

vége a dalnak.

Mások jönnek, nem tudjuk, mit mernek, mit akarnak,

megtörténnek a dolgok, s már nem hagynak idegen.

Ifjú valék, aki arra ébred, hogy aggastyán,

sőt már síremlékét is belepte borostyán.

De ne búslakodjatok, édes feleim,

az élet már csak ilyen: fele öröm, fele kín.”

én igazából nem tudom hogy szerelmes vagyok-e beléd mert nem tudom definiálni mi a szerelem vagy mitől van szerelem is egy kapcsolatban érted mire gondolok és ezzel együtt kell élned ha velem akarsz maradni és amúgy is nekem mindig a zene lesz az első én ezt már a legelején megmondtam szóval nem róhatod fel nekem örökké hogy én sosem vagyok ott amikor kellek amúgy is én mit kezdjek a gimis barátnőiddel nem tudunk miről beszélni úgysem tőkre elvesztegetett este volt ez is helyette megnézhattunk volna egy jó filmet

most komolyan azt hitted hogy én a románc alatt romantikus regényre gondolok dehogy is ez egy regényműfaj hát hogy nem vágod az Üvöltő szelek is amúgy nem is családregény tőkre nem hanem románc

-Te most ezt tényleg kipoztoltad? – röhögött ki a pláza közepén, és felém fordította az Instagramon megosztott fotómat, miközben az általam fizetett Bellozzos pizzát ette.

-Igen, mi a baj veled?

-Annyira klisés, hogy Tor Ulventől pont ezt osztod meg, egyszerűen kinyitod a kötetet, és egyértelmű, hogy ez a mondat az egyszerűsége miatt fog meg mindenkit, ez pont olyan, mint amikor a Feleségem történetét néztük, és sírtál a bálnás jeleneten, olyan hatásvadász az egész...

Egy héttel később szakítottam vele, vagy ahogy nagymamám mondta: megárvultam.

hah most azt hiszed hogy megismertél elhagytalak és hiányozni fogsz hiába látlak majd egyetemen ha egy szavadat sem hiszem el és ha azt mondom hogy végig előadtam magam hogy kiismerhetetlenül átcsúszok egy másik világba this world to the next másik életbe mert ebben már nem fogsz valóban megismerni soha valószínűleg így van hisz mind előadjuk magunkat hiszen te mondtad hogy mindig a magunk fájdalmáért sírunk hát minden jót bébi kérlek ne sírjál

olyan vagy mint a lányok a filmekben ők csinálnak ilyeneket vagy mint a Nick Cave dalokban a sötét hajad pont olyan egy nagyon jó regény voltál amit néha levettem a polcra de sosem fektettem bele energiát hogy végig olvassam és megértsem bocsáss meg jósnőarcod van te ezt végig tudtad ugye én azt akartam hogy a feleségem legyél ne haragudj rám

Egy párbeszédben akarok részt venni, amiben valóság vagyok.

Életem egyik legfurcsább napján éppen Horvátországban nyaraltunk, egy fehér műanyag székben dögglödtem a menstruációs fájdalmaimtól (férfimosdóban bujkálva a csapban mostam a farmernadrágom, ilyesmi), Frank O'Harát olvastam figyelemelterelésként. A nagynéném végighúzott a partszakaszon, amíg egy bártnem találtunk, elmutogattuk, hogy egy pohár fehérrumot kérünk, kísérő nélkül, lehúztam, a 38 fokban kidőltem este hatkor, és az alattam lévő szikláknál röplabdázó horvát fiúk hangjára aludtam el.

„Azaz mit gondolkodok én?”

Mert ha bármit is,

akkor talán újra önmagam vagyok.”

Az egyetem legelső hetén jutott eszembe két Jäger között, hogy elfelejtettem tegnap Apát felköszönteni, nyolc hónappal ezelőtt pedig összegömbölyödve bögttem, hogy csak legyen még egy születésnapja.

Anyám egyszer kezembe nyomott egy zöld dobozos MagneB6-ot, amit utána néha szedtem, néha nem, mert féltem, hogy a végén még hatni fog, meg amúgy is leégett erdő íze volt. Az első gimis évemben vasat próbáltam szedni, hátha az a bajom, mostanában visszatértem a magnézium porcelánízű változatához. „Just take antidepressants, it changed my life”, mondta a srác, aki pont látta, hogy kettesével nyelem őket, megpróbáltam elmagyarázni, hogy nekem amúgy nincsen semmi bajom, a fél városom zombi az antidepresszánsoktól, ennyit a gyógyszerekről. Mosolygott rajta.

zseniális vagy mondja anya mintha egy csontot próbálna kiköpni istenadta tehetséged van az íráshoz mondja a tanárom nem tudok neked mit tanítani maga már átugrott egy értelmezést your signature looks just like on a manuscript te vagy a legműveltebb az évfolyamon már rég

egyetemen lett volna a helyed gratulálok az új publikációdhoz láttam egyedül a te zh-d lett max pontos

egy hétig kéne a falat nézni olyan jó lenne ha nem akarnék semmit megnéznék egy sorozatrészt és nyugodtan aludnék utána de sosem vagyok önmagam ha nem akarok semmit i wish i was like you easily amused életem célja lehetne az hogy semmi se képviseljek és unjam meg az irodalmat dehogynem érdekel akkor végig tudnál kussban ülni egy órát ha nem érdekelne hagyjuk már egy lyukba akarsz mászni ha lejön egy versed mégis azt akarod hogy megértsenek inkább esnél össze a koliajtóban minthogy ne írj mi az amit valójában akarsz önmagaddal találkozni ennél rosszabb is lehetsz engedd már meg magadnak hogy ember legyél és nem az akit elképzeltél hogy egyszer leszel még arra se vagyok jó hogy megcsaljanak velem valakit „túl jó vagy ehhez” hagyjuk már fogalmad sincs mennyire borzalmas tudok lenni tudok mert pont ugyanolyan vagyok mint mások hogy veszik észre rögtön az emberek ha bajom van tán átlátszó vagyok

bárcsak sosem találkoztam volna önmagammal

Évek múltán is meg tudják érezni rajtam az emberek a bizonytalanságot, mint vámpírok az ütőeret, és jönnek részegen a beszélések, a félviccek, a veled-rajtad nevetések, még hibáztatni sem tudom őket, mert többnyire én hagyom, hogy megalázzanak. Régebben az „uralkodás” volt a megfelelő szó, ritkábban „atyáskodás”, de mindig ugyanoda vezetett vissza.

A legutóbbi ősszel kint ültem a tónál, a Mrs. Dallowayt olvastam félig-meddig, vasárnap volt, és a város összes gyerekes családja ott játszott, kacsát etetett, fotókat készített. Addig ültem ott, míg meg nem undorodtam, jelenleg azt gondolom, engem soha nem tenne boldoggá, se most, se 10 év múlva (miért döntöd el ezt ilyen hamar meggondolhatod magad bármikor mégis mi a bajod ezzel semmi sem jó neked). Belehalnék, ha vasárnaponként labdáznom kellene meg képeket készíteni Facebookra magunkról, inkább esnék össze a koliajtóban, mint hogy ez legyen később az életem, és a legrosszabb, hogy nekem is ilyen szép gyerekkorom volt.

Vedd meg akkor magadnak a hülye virágokat.